

Lecția nr. 1

Atmosfera harului face credința în Isus cel mai logic răspuns la circumstanțele vieții. Romani 4:16: **„Moștenitorii sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har.”** Ori de câte ori prezența lui Dumnezeu eliberează o persoană de robii spirituale de durată, aceasta este o manifestare a harului lui Dumnezeu.

Există un format divin al Împărăției lui Dumnezeu care maximizează atmosfera harului: Cultura onoarei.

Respect (Dicționarul Explicativ al Limbii Române) este atitudine sau sentiment de stimă, de considerație sau de prețuire față de cineva sau față de ceva. Expresia „a ține la respect” înseamnă a ține pe cineva la distanță, a nu-l lăsa să devină prea familiar. Expresia „a pune pe cineva la respect” înseamnă a-i impune cuiva o atitudine respectuoasă.

Onorarea este o combinație supranaturală între: respect, iubire necondiționată și generozitate. Acordarea onoarei, numită onorare, nu este dependența de meritele persoanei respective, ci de revelația modului în care Tatăl te tratează pe tine. Cu cât vei avea o revelație mai adâncă a inimii Tatălui, cu atât îi vei onora pe cei din jur mai mult.

În calitate de creștin, este dureros și lipsit de satisfacție să trăiești într-o cultură lipsită de onoare. Cultura onoarei nu este construită în jurul a „ce am eu nevoie,” ci în jurul a „ce pot eu oferi.” În cadrul acestei culturi a Împărăției, înveți să trăiești transmițându-i fiecărui om valoarea pe care o are înaintea lui Dumnezeu.

Diavolul dorește globalizarea culturii ofensei, un mediu în care fiecare om este rănit, este marcat de ofensă pe viață și la rândul lui îi rănește pe alții. Cultura ofensei este mediul în care ofensa are liberă circulație, împuternicind răul din om. Domnul Isus spunea: **„Toată lumea zace în răutate”** (1 Ioan 5:19, Versiunea Fidela).

Citiți Matei 24:3-33 și identificați caracteristici ale culturii ofensei globalizate.

Cultura divină a onoarei oferă mediul dotat cu ofensiva veritabilă de aducere în Împărăția lui Dumnezeu și de restaurare a oamenilor și a teritoriilor devastate de cultura seculară a ofensei. Într-o analiză pertinentă a sistemului decadent al lumii, Domnul Isus spunea:

„Este cu neputință să nu vină prilejuri de ofensă...” (Luca 17:1, Versiunea King James).

Chiar în biserici nou-testamentale, în familii creștine și în medii creștine, cel rău încearcă să dezvolte neîncredere și suspiciune, evitare și împotrivire, ochi rău și neiertare, să infiltreze spiritul dominant al culturii ofensei, care este rebeliunea. Într-o atmosferă veritabilă de har divin, răzvrătirea este expusă și dezarmată.

Cultura onoarei transmite cu o frumusețe unică harul lui Dumnezeu. Inima Tatălui ne-a fost revelată în mod suprem în Persoana lui Isus Cristos. Harul ne-a fost oferit pentru a-L cunoaște pe Isus. Într-o atmosferă de har primim revelația inimii Tatălui și abilitatea de a o modela înaintea altora.

Proclamație: Aleg să iert și să onorez fiecare persoană așezată de Tine, Tată, în viața mea. Aleg să cooperez cu Duhul Sfânt în domeniul lărgirii divine a inimii mele! Refuz să mă las jignit de oameni și de situații! Îți cedez ȚIE controlul relațiilor și situațiilor din viața mea și poverile pe care încercările mele de a controla totul mi le-au creat. Revelează-mi inima Ta de Tată și ajută-mă zilnic să umblu în această revelație și să o modelez în mediul meu de influență!

Lecția nr. 2
Cultura onoarei este o cultură supranaturală

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice Domnul oștirilor!

Evenimentele supranaturale sunt direct legate de cultura supranaturală pe care comunitatea de sfinți a dezvoltat-o. Esența unei culturi supranaturale constă în convingerea că Isus a trăit oferindu-ne modelul de viață creștină. El ne-a explicat limpede în Scriptură faptul că toate lucrurile supranaturale realizate prin El au provenit din legătura Sa intimă cu Tatăl și, tocmai pentru aceasta a venit El în lume: să ne ofere și nouă, prin moartea și învierea Sa, aceeași legătură intimă cu Tatăl. Susținerea unui stil de viață supranatural, în care semnele și minunile ne urmează este dependentă de conștientizarea și de manifestarea identității de fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Discutați despre identitatea de „fiu al lui Dumnezeu.”

Citiți Ioan 1:12-13; Galateni 3:26; Romani 8:17; Galateni 4:1, 6-7; Filipeni 2:14-15, Romani 4:17; Romani 8:14.

Într-o cultură supranaturală, rolul liderilor este de a-i echipa pe sfinți să îl cunoască pe Dumnezeu și să umble în plinătatea a ceea ce a afirmat Dumnezeu despre ei că sunt. Pe măsură ce aceste valori esențiale sunt învățate și demonstrate, oamenii se ridică plini de credință și de curaj să aducă Cerul pe pământ. O cultură supranaturală aduce viața lui Dumnezeu în situații disperate.

Nu uita: stilul de viață centrat pe Cristos și relația intimă cu Tatăl creează un mediu care aduce Cerul pe pământ. Trebuie să îți însușești valorile esențiale ale culturii onoarei, pentru a beneficia de roadele ei în viața ta. Una dintre valorile esențiale este prețuirea libertății. Oamenii nu trebuie să folosească libertatea spirituală pentru a crea haos. Există limite sănătoase, al căror scop este acordarea unui spațiu fiecărei persoane pentru exprimarea de sine care aduce la suprafață ceea ce valoros, dar în stare latentă. Pe de altă parte, harul va scoate la suprafață lucrurile ascunse în adâncul inimii și care trebuie confruntate și schimbate. Când oamenii își descoperă adevărata lor capacitate de autocontrol și responsabilitate, ei primesc revelația și oportunitatea de care au nevoie pentru a crește în libertatea pe care Dumnezeu o dorește pentru fiecare dintre fiii și fiicele Lui.

Rugăciune:

Dragă Tată, îți mulțumesc pentru identitatea mea de fiu de Dumnezeu. Ajută-mă zilnic să pătrund mai adânc în înțelegerea și în manifestarea naturii mele de fiu al Tău. Mă dedic unei relații tot mai profunde cu Tine, Tată, crezând în manifestarea Împărăției Tale în viața mea, în familia mea, în mediul meu de influență și în biserica mea, în Numele lui Isus, Amin!

Lecția 3. Un portal al cerului

„Nimic nu se compara cu revizitarea unui loc care a rămas neschimbat, dar în care brusc îți dai seama de aspectele în care tu te-ai schimbat” (Nelson Mandela, fost președinte al Africii de Sud)

Cultura onoarei oferă o infrastructură manifestării cerului pe pământ și susținerii acestei manifestări glorioase. Un mediu în care este bine implementată cultura onoarei este un mediu în care sunt promovate: valoarea individului, valoarea caracterului cristic, autoritatea, recunoașterea ungerii, relațiile în Împărăție. Citiți: Efeseni 4:11-16. Pentru o bună înțelegere a celor cinci tipuri de ungeri descrise în textul de mai sus, ne vom imagina împreună ce s-ar întâmpla dacă la scena unui accident rutier ar apărea cinci persoane, fiecare exponentă a unui tip de ungeri.

1. Pastorul - sosește cel dintâi. El evaluează situația și face o triere a celor capabili să le ofere primul ajutor victimelor rănite. Adună păături, haine, apă și alte resurse de care au răniții nevoie pentru a ușura suferința lor. Asigură un perimetru de siguranță atât pentru cei răniți, pentru cei ce le oferă asistența, cât și pentru cei ce s-au apropiat de scena accidentului ca simpli observatori. Stă de vorbă cu fiecare rănit pentru a-i afla numele, pentru a vedea dacă are sau nu copii... El aduce un sentiment de liniște în situația dată; fiecare persoană simte purtarea lui de grijă.

2. Învățătorul – sosește al doilea la scena accidentului. El studiază situația pentru a determina cauza care a produs accidentul. Examinează urmele de derapaj și distanțele parcurse de fiecare mașină înainte și după impact și estimează viteza fiecărei mașini la momentul impactului. Pe baza bunei cunoașteri a manevrelor de șofat și a legislației în vigoare, el emite o teorie conform căreia identifică cine este vinovat de comiterea accidentului. Concluzia lui este că, în general, șoferii au nevoie de mai multă instruire și că există un beneficiu clar al cursurilor suplimentare.

3. Evanghelistul - sosește al treilea la locul accidentului și îi întreabă pe răniții aflați deja în siguranță (prin grija pastorului): „Dacă ai fi murit în urma accidentului, știi sigur unde te-ai fi dus: în rai sau în iad?” Apoi descoperă o mulțime mare de oameni, simpli observatori. El se adresează mulțimii cu aceeași întrebare: „Nu aveți nicio garanție că ajungeți acasă în siguranță. Dacă ar fi să muriți, unde v-ați duce?” Oamenii își predau viața lui Cristos acolo, pe marginea drumului. Apoi el le explică noilor convertiți că cel mai mare dar pe care îl poți oferi cuiva este mântuirea. El îi instruește cum să îi aducă pe alți oameni la Cristos și se roagă ca ei să primească darul Duhului Sfânt. După aceea, afirmă: „Aceasta a fost o lucrare adevărată!”

4. Profetul - sosește la locul accidentului știind deja că accidentul urma să se întâmple, deoarece avusese un vis noaptea trecută. Deoarece în visul lui, văzuse că toți cei implicați în accident rămâneau în viață, el deja mustrase duhul morții și declarase cu mare credință și cu ungeri că toți vor trăi și niciunul nu va muri. Mai proclamase că în jurul accidentului sunt îngeri și că ochii inimii tuturor vor fi deschiși să vadă în domeniul spiritual. La locul accidentului el se plimbă chemând în ființă destinul fiecărei persoane și eliberează un duh de revelație în tot grupul.

5. Apostolul - se roagă pentru cei răniți. El invită puterea supranaturală de vindecare a lui Dumnezeu la scena accidentului. Începe să mărturisească despre manifestări anterioare ale puterii lui Dumnezeu la alte locuri de accident. Nivelul de credință a oamenilor începe să crească. Îi întreabă pe oameni dacă au simțit o căldură sau curenți în trup, iar pe cei ce au ridicat mâna în semn afirmativ îi însărcinează să se roage pentru ceilalți. Le demonstrează tuturor celor cu inima deschisă că Împărăția lui Dumnezeu a venit. Apoi, deschide o școală de instruire în lucrare a celor atinși de puterea lui Dumnezeu, pe care îi trimite, după absolvire, în toată lumea să facă semne și minuni.

Scenariul de mai sus exprima realitatea că fiecare ungeri reprezintă o paradigmă în sine. Fiecare ungeri determină modul în care va vedea o persoană aceleași circumstanțe și soluțiile pe care le va pune dispoziție. Nicio ungeri nu este mai importantă decât cealaltă. Nicio ungeri nu deține titlul suprem de corectitudine. Toate sunt daruri ale lui Dumnezeu oferite Bisericii Sale pentru a aduce perspectiva cerului pe pământ. Identifică în această săptămână un om al lui Dumnezeu așezat în viața ta și care poartă una dintre ungerile descrise mai sus. Onorează-l/onorează-o (Matei 10:41). „Când onorezi un om ai acces la darul care este peste viața lui” (pastor Bill Johnson). Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru acest dar în viața ta. Recunoscând valoarea altora, conștientizezi mai profund propria ta valoare.

Meditează la versetul: Matei 7:12.

Lecția 4. Cultura apostolică

„Și El i-a dat pe unii apostoli; pe alții proroci; pe alții evangheliști; pe alții pastori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos...” (Efeseni 4:11-12).

Există domenii în tărâmul supranatural care corespund fiecărei slujbe prezentate mai sus. Scopul implementării în biserică a culturii supranaturale constă în înțelegerea a ceea ce se petrece în cer și aducerea acelor lucruri pe pământ. Focalizarea asupra perspectivei cerești este prioritară și influențează focalizarea asupra zonei vizibile, materiale, pământești. Curgerea ungerii cerești corporative este eliberată și protejată în biserică în care liderii dezvoltă un simț puternic al valorii pentru lucrurile esențiale ale culturii supranaturale.

Trebuie să înțelegem adevăratul rol al fiecărei ungeri. Apostolul nu este persoana care organizează întâlniri ca oamenii să se simtă bine, ci ca Duhul Sfânt să Se simtă bine. Biserica lui Cristos nu poate avea modele pământești de conducere, ci modele cerești, biblice. Există o curgere de har care vine prin apostolii care sunt focalizați asupra a ceea ce se întâmplă în cer și pe eliberarea acelei realități pe pământ. Doar tiparul cerului poate aduce cerul pe pământ.

Modelele pământești de conducere în Biserică creează interes mai mare pentru cunoaștere decât pentru experiență. Societatea în care trăim, prin educația pe care o oferă în școli, colegii și universități, a îmbrățișat o perspectivă dualistă asupra vieții, care separă cunoașterea de experiență. Această perspectivă reduce rolul cunoașterii la simpla transmitere de informații.

Citiți Efeseni 2:19-22. Acest pasaj întărește textul biblic din 1 Corinteni 12:27-28. „Casa lui Dumnezeu” este așezată pe temelii apostolilor și prorocilor. Acest tipar îi permite Trupului lui Cristos să fie zidit ca „un templu sfânt” și să devină „locașul lui Dumnezeu.” Când cerul este tiparul pentru cultura noastră spirituală, rezultatul principal este pacea, care reprezintă o calitate de bază a guvernării exercitate de Dumnezeu. Mediul spiritual al Casei lui Dumnezeu nu trebuie structurat pentru a proteja voia oamenilor. Cerul este modelul, nu pământul. Atunci când Domnul Isus a răspuns cererii ucenicilor de a-i învăța cum să se roage, El a introdus un element cheie al Împărăției în sistemul lor de valori: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6:10). Isus îi învăța pe ucenici să tânjească după „cerul pe pământ.”

Obiectivul principal al unui apostol este aducerea cerului pe pământ. Liderii apostolici sunt focalizați asupra cerului, iar misiunea lor este de a vedea realitatea cerului așezată pe pământ. Apostolul va face din prezența lui Dumnezeu, din închinarea înaintea lui Dumnezeu și din agenda cerului priorități esențiale ale mediului în care slujește. O cultură apostolică și o guvernare apostolică au drept scop protejarea acestor priorități.

Citiți și discutați ce înseamnă pentru voi fiecare dintre următoarele caracteristici ale culturii apostolice:

1. Închinarea și activitatea supranaturală sunt priorități în mediului apostolic și un mod de viață al sfinților de acolo, deoarece prezența lui Dumnezeu reprezintă prioritatea de grad zero a mediului respectiv (Psalmul 16:11).
2. Sfinții sunt trimiși, împuterniciți, la fel cum a fost Isus, să distrugă lucrările diavolului, inclusiv boala, neputința și nenorocirea (1 Ioan 3:8).
3. Împărăția lui Dumnezeu este „bucurie în Duhul Sfânt,” de aceea biserică ar trebui să fie un loc de bucurie manifestată (Romani 14:17).
4. Dumnezeu dorește dezvoltarea unei relații bazate pe iubire cu cei ce sunt ai Lui, nu doar pe slujire. Cultura apostolică este un mediu al oamenilor profund îndrăgostiți de Isus. Preocuparea în mediul apostolic este de a zidi și echipa Trupul lui Cristos să devină Mireasa glorioasă și victorioasă indiferent de situațiile care apar pe pământ.
5. Biserica, în calitate de Trup al Lui Cristos, trebuie să aibă impact global și să aducă trezire pe întreg pământul (Habacuc 2:14).
6. Toate generațiile trebuie echipate să poarte și să demonstreze revelația Împărăției. Un mediu apostolic permite, datorită focalizării asupra cerului, ca rugăciunea, închinarea, semnele și minunile, să devină ceva normal în viața de zi cu zi.

Rugăciune: *Îți mulțumesc, Tată, pentru înțelegerea pe care Tu mi-o dai cu privire la Cultura apostolică. Îți mulțumesc pentru duhul de înțelepciune și de pricepere în cunoașterea lui Isus (Efeseni 1:17). Îți mulțumesc ca îmi deschizi ochii duhului meu pentru a cunoaște și exprima iubirea Ta tot mai mult (Efeseni 3:18-19). Ajută-mă să-mi focalizez tot mai mult atenția asupra „lucrurilor de sus” (Coloseni 3:2). Învață-mă să fac din închinare un mod de viață! Antrenează duhul meu, pentru a zăbovi în prezența Ta, fără a fi distras de alte lucruri! Învață-mă să îmi dezvolt o umblare zilnică, supranaturală cu Tine, în care semnele și minunile reprezintă o normalitate sfântă. În Numele Lui Isus, amin!*

Lecția 5 Cultura evanghelistă

„Și El i-a dat pe unii apostoli; pe alții proroci; pe alții evangheliști; pe alții pastori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos...” (Efeseni 4:11-12).

Darul evanghelistului este „să nască copii” în Împărăție. Când se naște un om din nou, evanghelistul este foarte încântat.

Nu este, însă, darul evanghelistului să îi hrănească și să îi așeze pe copii în credință. Acesta este rolul pastorului.

Un om cu darul de evanghelist se poate simți frustrat de faptul că în biserică este organizat un nou studiu biblic, în timp ce în oraș oamenii pier în întunericul acestei lumi. Dar, a fi frustrați unii de ceilalți nu ne ajută să curgem împreună în același flux al ungerii diverse și corporative a Duhului Sfânt. Care este soluția?

Scopul este ca Împărăția lui Dumnezeu să invadeze pământul, nu oamenii nemântuiți să invadeze Biserica. Fiecare sfânt trebuie să privească mediul lui de influență, comunitatea în care locuiește, trăiește, lucrează, ca pe un câmp de misiune încredințat de Dumnezeu. Cultura evanghelistă împuternicește sfinții să funcționeze în câștigarea oamenilor pentru Cristos, fructificând oportunitățile oferite de Duhul Sfânt, chiar dacă darul lor dominant nu este acela de evanghelist. Copiii luminii sunt câștigători de suflete!

Cooperarea între toate darurile de slujire este singura cale de a împlini acest obiectiv al Bisericii de a invada pământul cu Evanghelia lui Cristos!

Evanghelizarea celor nemântuiți, echiparea și mobilizarea sfinților de a gândi și acționa în mod evanghelistic, precum și dezvoltarea strategiilor de evanghelizare reprezintă o lucrare integrantă a viziunii și slujirii apostolice.

Citiți următoarele pasaje din Scriptură:

Matei 4:19. Discutați semnificația sintagmei „pescar de oameni.”

Matei 28:19. Discutați semnificația cuvântului „ucenic.”

Vorbește despre preocuparea ta de câștigare de suflete pentru Cristos.

Abordează fiecare zi în mod evanghelist. Așteaptă-te ca Duhul Sfânt să îți deschidă „uși pentru Cuvânt” (Coloseni 4:3). Așteaptă-te zilnic să fii însoțit/însoțită de manifestarea Împărăției lui Dumnezeu (Fapte 4:30).

Lecția nr. 6 Burdufuri noi (1)

„Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi, altfel, burdufurile plesnesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă” (Matei 9:17).

Burduful reprezintă sistemul de gândire. Înțelegerea lucrării Duhului Sfânt are nevoie de o schimbare de mentalitate. Schimbarea burdufurilor fără să se verse necesită pași făcuți cu atenție.

1. Primul pas constă în stabilirea fundației scripturale corespunzătoare.

Duhul Sfânt va onora totdeauna Cuvântul viu. Funcția Lui este de a „convinge” prin Cuvânt. Învățătura axată pe viziune poate schimba radical modul de gândire. Firea va dori totdeauna grăbirea procesului de transformare într-un burduf nou: va pretinde că știe ceea ce doar întrezărește, va mima schimbarea, se va opune ei când o va deranja, va amesteca conceptele vechi cu cele noi, creând confuzie, depresie, transmițând semnalul că viziunea nu funcționează, va crea învâlmășeală în emoții, generând izbucniri neonorante. Specific unui burduf vechi care vrea să conțină vin nou este faptul că omul respectiv nu își poate controla temperamentul. Conflictul escaladează rapid în viața unui burduf vechi care conține vin nou. Este o contradicție vizibilă între principii/valori și manifestări, un asemenea om se află într-o tensiune deseori greu de gestionat. Are sentimentul neîmplinirii, solicită condiții speciale, are tendința de a găsi vinovați.

Răspunsul lui Iacov față de fratele său Esau, care dorea să se miște repede, este plin de înțelepciune pentru noi:

„Iacov i-a răspuns: «Domnul meu vede că copiii sunt mici și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma va pieri. Domnul meu să o ia înaintea robului său; și eu voi veni încet, pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii, până vom ajunge la domnul meu în Seir” (Genesa 33:13).

Discutați. Ce înseamnă pentru tine o temelie scripturală solidă? Dă un exemplu de schimbarea înțelegerii unui pasaj scriptural atunci când Duhul Sfânt a început în tine schimbarea burdufului vechi.

2. Al doilea pas constă în asumarea viziunii prin dezvoltarea unor paradigme (concepții) noi, corespunzătoare.

O paradigmă este modul în care vedem realitatea în care trăim. O paradigmă organizează lumea în mintea noastră. Paradigmele țin de domeniul conceptelor, iar apoi acestea dau naștere la structuri. Un om care se căsătorește își schimbă paradigma de persoană liberă, independentă, în persoană căsătorită. Schimbarea paradigmei lui/ei duce la schimbări majore ale structurii de conducere a propriei sale vieți. Spre exemplu, învață să fie răspunzător și cu privire la partenerul de viață.

Paradigmele și structurile născute de paradigme formează, de asemenea, burduful. Creștinul plin de Duhul Sfânt înțelege nevoia de schimbare. Creștinul firesc dă dovadă de inerție; preferă să rămână agățat de ceea ce îi este familiar.

Proverbe 29:18 (Fidela): „Unde nu este viziune, poporul piere ...”

Viziunea reprezintă visul lui Dumnezeu cu privire la viața unei persoane, a unei lucrări sau a unei comunități. În calitate de fiu al lui Dumnezeu tu reprezinți un vis al inimii lui Dumnezeu, pe care trebuie să ți-l însușești. În calitate de persoană căsătorită, trebuie să cunoști și să îți asumi visul lui Dumnezeu cu privire la căminul tău. În calitate de fiu al Casei, tu trebuie să îți asumi viziunea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o tatălui bisericii în care El te-a așezat.

Evidențiază un element însușit al viziunii lui Dumnezeu cu privire la biserica din care faci parte, al viziunii cu privire la familia ta, al viziunii cu privire la viața ta.

Lecția 7. Burdufuri noi (2)

„Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi, altfel, vinul nou va sparge burdufurile și se va vărsa și burdufurile se vor distruge; ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi și amândouă se păstrează” (Luca 5:37-38, versiunea Fidela).

Un burduf este un recipient din piele utilizat pentru păstrarea vinului. Un burduf nou oferă spațiu pentru ca vinul fermentat să se extindă. Însă, când burduful se învechește, nu mai este elastic și poate crăpa din cauza tensiunilor create de procesul de fermentație, iar vinul se poate pierde. În final, burduful vechi devine nefolositor.

Structura de burduf vechi a Bisericii nu poate gestiona pe termen lung o mișcare de trezire, nu o poate transmite generațiilor viitoare. Gloria lui Dumnezeu reprezintă vinul cel nou al Duhului Sfânt.

3. Al treilea pas necesar schimbării burdufurilor vechi în burdufuri noi îl reprezintă înțelegerea administrației stabilită de Dumnezeu în Biserică. După ce Isus a înviat, I S-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18, versiunea NTR).

După ce S-a ridicat la cer, la dreapta Tatălui, în poziția de Rege al Universului, Isus i-a dat Bisericii Sale administrația stabilită de Dumnezeu, formată din cinci daruri diferite: apostoli, profeți, evangheliști, pastori și învățători. Citiți Efeseni 4:11-13.

Aceste daruri nu pot fi definite tradițional, în contextul Vechiului Testament. Slava lui Dumnezeu creează culturi, adevărate pepiniere, sere, ale acestor daruri. Biserica este apostolică în manifestarea ei, nu doar în structura și în denumirea ei. Aceste cinci daruri au un scop comun: „să ajute poporul lui Dumnezeu în vederea lucrării de slujire.” Această administrație supranaturală a Bisericii creează cadrul pentru fiecare fiu și fiică aparținând bisericii locale să își descopere darul, să primească instruire cu privire la folosirea acestuia și să funcționeze în acest dar, zidind Trupul lui Cristos. Înțelegerea administrației Bisericii împiedică imaturitatea prelungită a membrilor bisericii locale și nevoia cronică de îngrijire și de atenție. În biserica locală în care se înțelege și se respectă aceasta administrație supranaturală, ungerea curge nestingherit.

Exercițiu practic pentru înțelegerea celor cinci daruri de slujire: Este nevoie de cinci voluntari. Liderul de celulă va aduce o păpușă de tip bebeluș. Evanghelistul are darul de „a naște copii în Împărăție.” Evanghelistul este foarte încântat când se nasc oameni din nou. Voluntarul care modelează rolul „Evanghelistului” va lua bebelușul și își va exprima încântarea. Entuziasmul Evanghelistului cu privire la un nou-născut nu ține mult, pentru că el se îndreaptă spre altcineva care are nevoie de naștere din nou. În acest moment, evanghelistul aruncă peste umăr bebelușul celui de al doilea voluntar: pastorul. Nu este darul evanghelistului să crească și să așeze copiii în credință. Pastorul ia bebelușul în brațe și îi asigură hrană, mângâiere, simțământul de apartenență. (Cel de al doilea voluntar trebuie să modeleze îngrijirea pastorală oferită bebelușului.) Intervine al treilea voluntar: profetul. El primește bebelușul de la pastor și îi spune: „E bine că te simți îngrijit și iubit, dar ai o chemare de la Dumnezeu pentru viața ta, ai un destin și sunt lucruri pe care Dumnezeu dorește ca tu să le faci. Profetul aduce o viziune pentru viitor. Dar pentru a înțelege CUM să faci lucrarea la care a fost chemat, creștinul are nevoie de învățător. Aici vine cel de al patrulea voluntar, care preia bebelușul de la profet. Învățătorul îi spune: „Da, tu ai o chemare de la Dumnezeu, dar trebuie să înțelegi cum să umbli cu Dumnezeu și cum să operezi în puterea Sa. Apostolul (cel de-al cincilea voluntar) este cel care stabilește tot acest proces și care se asigură că toate aceste daruri lucrează împreună. Apostolul urmărește cu atenție progresul pruncului, pentru a se asigura că acesta crește și se dezvoltă. În final, apostolul spune: „Cred că ești pregătit să fii trimis în lucrare de slujire.” În acest punct al exercițiului, apostolul așează bebelușul pe un scaun. Scaunul se clatină și bebelușul cade. Trimis în lucrare, creștinul se poate confrunta cu răni și eșecuri. Pastorul se apropie, ia în brațe bebelușul, îl mângâie și îi slujește. Când ești zdrobit, ai nevoie de pastori pentru încurajare, slujire și vindecare. Apare profetul care i se adresează bebelușului: „Ai eșuat, dar ai în continuare o chemare a lui Dumnezeu peste viața ta. Nu renunța!” Intervine, apoi, învățătorul, care îi spune bebelușului: „Ai fost zdrobit pentru că sunt anumite lucruri pe care nu le înțelegi. Dă-mi voie să îți explic câte ceva.” În final, apostolul îi spune: „Este vremea să încerci din nou.”

Burduful nou experimentează plinătatea Lui Isus. Plinătatea Lui Isus este vinul nou. Dacă pregătim noul burduf, Dumnezeu va turna în el vinul Său nou.

Rugăciune: Tată, mă pun la dispoziția Ta pentru a învăța să fiu un burduf nou. Doresc slava Ta, plinătatea Ta și eficiența Ta. Vreau să fiu visul Tău împlinit pe pământ. Vreau să duc prezența Ta oriunde mă trimiți, în Numele lui Isus!

Lecția nr. 8 Cultura profetică (1)

Numeri 11:29: „**Moise i-a răspuns: «... Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!»**”

1 Corinteni 14:5: „**Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți.**”

Mediul profetic te ajută să descoperi înălțimile și adâncimile Veștii Bune a Evangheliei. Reprezintă o realitate care trebuie să se desfășoare în viața fiecărui credincios. Lucrarea profetică aduce o înțelegere a promisiunilor Împărăției specifice destinului fiecărui individ și prin declarații profetice aduce aceste promisiuni în ființă.

În mișcarea profetică se cultivă așteptarea manifestării prezenței lui Dumnezeu la nivel individual și la nivelul corporativ al bisericii locale. În Cultura profetică, omul, respectiv biserica locală, conștientizează realitatea permanentă a Împărăției lui Dumnezeu.

Prorocia este un dar de slujire. Discutați sintagma: „spre folosul altora” din 1 Corinteni 12:7.

Apostolul Pavel ne îndeamnă să dorim să prorocim. El spune în 1 Corinteni 14:1: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți.” Contextul subliniază legătura dintre dragoste și darurile duhovnicești. Slujirea aproapelui este o expresie a iubirii turnate în noi prin Duhul Sfânt (Romani 5:5). Nu poți proroci fără să iubești! Aroganța, autosuficiența (convingerea că le știi pe toate mai bine și nu ai nevoie să te învețe cineva ceva), exclusivismul, izbucnirile de mânie ca practică a controlului celor din proximitatea ta, mândria, superioritatea ... sunt forme contemporane de lipsă de iubire.

Verbul „a umbla” în versetul de mai sus înseamnă în original: a dori cu toată ființa ta, a face din aceasta preocuparea ta, a te mobiliza să apuci lucrul respectiv, a fi înflăcărat cu privire la aceasta. Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o dezvoltăm cu privire la practicarea prorociei.

Citiți și discutați despre semnificația versetului: 1 Corinteni 14:3.

Exercițiu practic: Rugați-vă pentru fiecare membru al celulei și roștiți cuvintele profetice pe care le-ați primit pentru persoana respectivă.

Fenomenul profetic include: cuvinte de cunoștință, cuvinte de înțelepciune, vedenii, percepții spirituale, mesaje profetice, vise profetice.

Lecția nr. 9
Cultura profetică (2)

„Fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos” (Efeseni 2:20).

Apostolii și prorocii au pus fundamentul, temelia, la începutul erei bisericii, iar biserica zidește pe acest fundament. Fiecare biserică locală, la rândul ei, trebuie să se asigure că este zidită pe același fundament apostolic și profetic. O temelie este o parte decisivă a unei clădiri, deși, după finisarea clădirii, ea s-ar putea să nu mai fie vizibilă. Temelia determină forma, mărimea și potențialul clădirii. Pavel dorea să predice acolo unde Cristos nu era cunoscut, ca să nu construiască pe temelia pusă de altcineva. Citiți: Romani 15:20 și 1 Corinteni 3:10. Pavel se numește pe sine „constructor priceput,” care „a pus temelia” în biserica din Corint. Așezarea temeliei într-o biserică locală este un concept dinamic, pe care Pavel îl considera parte a slujirii lui. Extinderea unei biserici locale depinde de temelia care a fost așezată.

Caracteristicile lucrării profetice în Biserica apostolică

1. Prorocul este absorbit de planurile lui Dumnezeu și nu de împlinirea personală. Îmbrățișând aceste planuri cu toată inima sa, profetul își găsește destinul și scopul vieții sale. El nu este într-o continuă căutare de a fi binecuvântat sau recunoscut, ci Dumnezeu îl binecuvântează și îl face o binecuvântare pentru alții. Citiți Psalm 25:4.

2. Profetul de tip „burduf nou” înțelege dispensația în care este chemat să opereze.

Citiți și discutați despre caracteristici ale dispensației Duhului Sfânt, desprinse din textul: 1 Petru 1:10-12 și din Evrei 11:13.

Apostolul Pavel ne spune că în această nouă eră, taina lui Cristos le-a fost pe deplin descoperită sfinților apostoli și profeți ai lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, într-un fel în care nu a fost cunoscută de generațiile anterioare (Efeseni 3:5).

3. Lucrarea profetică este pentru zidire, sfătuire și mângâiere.

Citiți 1 Corinteni 14:3-5. Discutați despre semnificația celor 3 concepte: „zidire,” „sfătuire” și „mângâiere.” Termenul „sfătuire” înseamnă în original și „încurajare,” „îndemnare.”

Adevărata profecie nu condamnă și nu zdrobește, este biblică, îl glorifică pe Isus, direcționează și mobilizează la acțiune conform voinței lui Dumnezeu. Un popor profetic este sensibil față de cuvântul profetic.

4. Viziunea profetică privind scopul și destinul unei biserici locale trebuie păstrată în permanență trează. Ea trebuie proclamată cu claritate, pentru a fi înțeleasă. Membrii unei biserici locale trebuie să știe unde vrea să-i conducă Dumnezeu și de ce este necesar procesul de înnoire. Fără ținte profetice, membrii unei biserici pot ușor crede că Dumnezeu există doar ca să le întâmpine nevoile personale.

Lucrarea profetică funcționează la rădăcina, la cauza problemelor, cercetând motivele și intențiile, apoi elimină reziduurile care împiedică dezvoltarea și funcționarea în destinul pregătit de Dumnezeu.

Claritatea în viziune ne ferește de activități care nu sunt centrate pe ținta finală. Dacă viziunea cu privire la Împărăția lui Dumnezeu ne umple orizontul, aceasta va afecta întregul nostru stil de viață, valorile și deciziile noastre.

Exercițiu practic: Da-ți exemplu în care implicarea în viziunea bisericii v-a scutit de ceva ce părea lucrare profetică veritabilă, dar în realitate era o deviere din destin. Rugați-vă pentru claritate în viziune și pentru intrarea în destin la potențial maxim a tuturor celor din sfera voastră de contact.

Lecția nr. 10
Cultura pastorală (1)

„Vă voi da păstori după inima Mea și vă vor paște cu pricepere și cu înțelepciune” (Ieremia 3:15).

Pastorii sunt chemați să îngrijească, să hrănească și să întâmpine nevoile turmei. Concentrarea exagerată asupra nevoilor turmei poate produce un dezechilibru spiritual în biserică, prin neglijarea părții apostolice și profetice. Am putea, astfel, rata intenția lui Dumnezeu, uitând vederea de ansamblu. Concentrarea excesivă pe împlinirea nevoilor turmei poate face biserică introvertită, dezvoltând o cultură în care domină preferințele personale, o cultură redusă la specializarea de a discerne și de a sluji nevoile oamenilor.

Enumerați calitățile pastorului așa cum se desprind ele din versetele: Ioan 10:1-5.

Păstorirea va continua și în glorie. Apocalipsa 7:17: „Mielul din mijlocul tronului îi va păstori și îi va conduce la izvoarele apelor vieții.”

În biserică apostolică, fiecare mădular este chemat și instruit să își dezvolte abilități pastorale în mediul său de influență. Copiii tăi au nevoie de îngrijirea ta pastorală, la fel prietenii tăi, colegii tăi de muncă. Din înțelegerea profundă a relației tale cu Isus ca Păstor al tău, decurge dezvoltarea ta ca pastor în mediul tău de influență. Reține: rolul unui pastor este de a îngriji, de a hrăni și de a întâmpina nevoile turmei.

Citiți Ioan 10:6-17. Numiți trăsăturile lui Isus ca Păstor al oilor.

Dați exemple de oameni ai lui Dumnezeu din Biblie care au fost păstori ca profesie, dar și păstori spirituali. Distingeți trăsături aparte ale slujirii lor spirituale în pastorație.

Citiți: Psalmul 23. Identificați trăsături ale lui Dumnezeu în calitate de Păstor așa cum se desprind din acest Psalm. Identificați trăsături ale lui David ca pastor al poporului Israel, conform cu Psalmul 78:70-72.

Timp de cercetare și rugăciune. Decide să fii o oaie ușor de păstorit, care îți oferă Păstorului divin și pastorului uman tot concursul. Decide să nu fii preocupat doar de nevoile, dorințele și preferințele tale, ci în fiecare zi decide să slujești nevoilor unei alte persoane. Astfel, vei cunoaște inima Păstorului divin și vei crește, devenind tu însuși un păstor în mediul tău de influență. Mulțumește-I Domnului în propriile tale cuvinte pentru relația cu Isus, Păstorul tău divin. Mulțumește-I Domnului pentru pastorul tău, pentru liderul tău de celulă și roagă-L să te învețe să slujești.

Proiect la nivel de celulă: Identificați o nevoie și veniți, ca echipă, în întâmpinarea ei.

Lecția 11 Cultura pastorală (2)

„Îi sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Cristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțire, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Petru 5:1-3).

Păstoria este o lucrare la baza căreia trebuie să stea principiul „lepădării de sine.” Fără acest principiu bine așezat la temelia lucrării pastorale, omul chemat să fie pastor poate dezvolta egocentrism. Biblia numește astfel de oameni „pastori care se pasc pe ei înșiși” (Ezechiel 34:8).

Conceptul „lepădării de sine” este bine conturat în cele două porunci enunțate de Isus, care cuprind toată Legea și scrierile profetice. Matei 22:37 – „Isus i-a răspuns: «Să-L iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.” Apostolul Pavel spune în Galateni 2:14: „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.»”

„Lepădarea de sine” înseamnă acordarea priorității absolute relației cu Dumnezeu, practicarea închinării înaintea Lui ca mod de viață și prețuirea oamenilor din mediul tău de influență mai presus de propria ta persoană, făcând slujirea lor prioritară față de slujirea propriilor tale nevoi și dorințe.

Ioan Botezătorul a numit acest concept „micșorare de sine.” În Ioan 3:30, el spune: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”

David numește „lepădarea de sine” „duh zdrobit”: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit...” (Psalm 51:17). Vasul de alabastru spart înaintea lui Isus (Marcu 14:3) este expresia unui „duh zdrobit,” a unui om care s-a „micșorat,” s-a „lepădat de sine.”

Slujirea cu „lepădare de sine” eliberează revărsarea din inima ta a iubirii care a fost turnată în tine prin Duhul Sfânt (Romani 5:5).

1. Una dintre caracteristicile pastorului este lucrarea de strângere a oilor și de veghere asupra unității în turmă, lucrare care este supranaturală și se realizează doar prin Duhul Sfânt. Dumnezeu dorește un singur tip de unitate în turma Sa și anume, unitatea Sfintei Trinități, produsă doar de Duhul Sfânt (Ioan 17:21, 22, 23).

Un pastor are har doar pentru oile încredințate lui. În Efeseni 3:2 Biblia vorbește despre harul încredințat păstoririi.

Citiți Ieremia 23:1-4 și Ezechiel 34:1-31 și desprindeți atitudini și acțiuni care aduc unitate în turma din care faceți parte: familia, respectiv biserica voastră.

2. A doua caracteristică a unui pastor este responsabilitatea de a oferi turmei hrana spirituală sănătoasă și slujirea nevoilor ei. „El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă” (Psalmul 23:2).

3. O altă caracteristică a unui pastor este detectarea „lupilor răpitori” și a „învățăturilor străine” (Faptele apostolilor 20:29-30).

Discutați despre atitudinea față de lupii răpitori și față de învățături străine, pe care trebuie să o dezvoltați în calitate de păstor în casa, în celula, în biserica dumneavoastră, sau în mediul dumneavoastră de influență. Identificați trăsături ale lupilor răpitori, așa cum se desprind din Iuda 1:11-13 și 16-19. Subliniați soluția din Iuda 1:20.

Timp de rugăciune pentru lucrarea pastorală a fiecărui membru al celulei, pentru liderul de celulă și pentru pastorii bisericii.

Lecția 12
Cultura Învățătorilor

„Și El i-a dat... pe alții evangheliști... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos” (Efeseni 4:11-12).

În orice lucrare de trezire este nevoie de învățători ai trezirii, oameni unși de Duhul Sfânt să identifice și să expună concepte ale Împărăției lui Dumnezeu menite să mențină, să adâncească, să intensifice și să lărgască manifestarea acestei Împărății. Fără învățători ai trezirii, mișcările Duhului Sfânt se pot stinge, pot fi interpretate greșit și pot fi limitate. Trebuie creată o Cultură supranaturală în care Cuvântul lui Dumnezeu este celebrat, revelația este eliberată și manifestarea Împărăției Lui reprezintă o realitate zilnică. Fără Cuvântul lui Dumnezeu, umblarea în supranatural nu are consistență.

Să desprindem câteva elemente ale lucrării de Învățător a lui Isus.

1. Isus nu predica orice Evanghelie, ci „Evanghelia Împărăției.” Lucrarea Lui este descrisă de Matei 4:23, verset repetat și în Matei 9:35: „Isus străbătea toată Galilea - toate cetățile și satele - învățând norodul în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod.”

Discuție.

Ce este Evanghelia? Romani 1:16-17.

Cum se înțelege Evanghelia? Prin revelația Duhului Sfânt. Galateni 1:11-12.

Ce este Împărăția lui Dumnezeu? Este locul în care voia lui Dumnezeu se face pe pământ la fel ca în cer. Rugăciunea „Tatăl nostru” se numește și „rugăciunea domnească,” adică rugăciunea Împărăției lui Dumnezeu. Matei 5:9-10.

2. Predicarea Evangheliei Împărăției era însoțită în lucrarea lui Isus de vindecarea oricărui fel de boală și de neputință. Matei 4:23 și Fapte 10:38.

Predicarea Evangheliei Împărăției de către apostoli a fost „întărită cu semne, puteri, felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt” (Evrei 2:4).

Omul care trăiește și proclamă Evanghelia Împărăției este însoțit de manifestarea Împărăției oriunde merge. Împărăția lui Dumnezeu crește și se manifestă tot mai mult în el/ea, pe măsură ce credința lui/ei este pusă în aplicare.

Citiți și discutați semnificația pasajelor: Marcu 4:26-29.

Timp de rugăciune: Rugați-vă unii pentru alții proclamând Efeseni 1:17-21.

Lecția nr. 13 **Tranziția spre Biserica Apostolică**

Cum trecem de la o biserică pastorală la o biserică apostolică, numită și „biserica burdufului nou”?

1. Prin alinierea apostolică.

Zidirea unui parteneriat cu o rețea apostolică. Bisericile se dezvoltă calitativ și cantitativ prin onorarea, viziunea și slujirea unor apostoli cu care au intrat în parteneriat.

2. Fiecare membru al bisericii locale trebuie să aibă o imagine biblică a identității sale de fiu al lui Dumnezeu, respectiv de fiu/fiică în biserica locală. Discutați despre acest statut.

3. Prin echiparea sfinților pentru slujire. Întâlnirile de grupuri mici (de tip celulă), studiul biblic la nivelul corporativ al bisericii locale, conferințele, cărțile recomandate spre a fi studiate, materialele video proiectate la diferite întâlniri ale bisericii, constituie instruirea sfinților pentru lucrarea de slujire. Există un element fără de care niciun fiu al bisericii locale nu poate sluji în maniera în care Dumnezeu Tatăl dorește și anume: pasiunea și dedicarea. Noi nu suntem chemați doar să încălzim scaunele bisericii, să fim doar consumatori ai slujirii altora, ci fiecare, în mediul lui de influență, este chemat să slujească după voia desăvârșită a lui Dumnezeu.

4. Prin onorarea conducerii bisericii locale.

„Totul se ridică sau se prăbușește odată cu conducerea” (John Maxwell, expert internațional în conducere). Liderii bisericii locale sunt primii chemați să modeleze slujirea în biserică și în mediul lor de influență.

Citiți 1 Tesaloniceni 5:12-13 și 1 Timotei 5:17. Discutați despre moduri concrete de onorare a liderilor din biserica locală.

„Onoarea atrage favoare” (Mike Murdock). „Prin onorare am acces la darul de peste viața celui pe care îl onorez” sau forma prescurtată: „Onoarea îmi dă acces” (pastor Bill Johnson). Onorarea este un ingredient absolut necesar în creșterea și dezvoltarea unui fiu de Dumnezeu. Răzvrătirea, bârfa, desconsiderarea, îngâmfarea, competiția, neascultarea și împotrivirea sunt atitudini care au consecințe dureroase. Citiți și discutați semnificația versetelor: 1 Samuel 15:23 și 1 Samuel 2:3.

Ce este o Biserică Apostolică.

Biserica Apostolică este un centru de resurse, stabilit pentru a asigura tot ce este necesar pentru ca bisericile conectate la ea să primească ceea ce le trebuie pentru creștere și funcționare în cele cinci daruri de slujire descrise de Efeseni 4:11-16.

Caracteristicile Bisericii Apostolice:

1. Este un centru de învățare și de pregătire în vederea slujirii.

2. Este un centru de împuternicire și de trimitere în lucrare.

3. Reprezintă un centru de închinare corporativă și de proclamare a Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu, cu demonstrarea Cuvântului Său viu și lucrător prin semne și minuni.

Conectarea altor biserici la o biserică apostolică împiedică fenomenul de slăbire spirituală. Slujirea celor cinci daruri de lucrare întărește bisericile.

Dumnezeu ridică biserici apostolice în toată lumea, acesta fiind modelul biblic de biserică prin care Împărăția Sa înaintează și este consolidată prin puterea Duhului Sfânt.

Timp de meditație și rugăciune: Pune-te la dispoziția lui Dumnezeu pentru a fi instruit, împuternicit și trimis în Numele Lui.